

TURNUL DE VECHIERE

Vestirea Prezenței lui Christos

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Soasește Dimineața, dar nu se scoasă
ca Noaptea! — Isaia 60:1-2.

Vol. VIII. Luna Martie No. 3
Anul dela Adam 6952. Anul dela Christos 1924

CONȚINUTUL

AMINTIRI PREȚIOASE	— — — — —	35
Icoana san umbra	— — — — —	36
Icoana mai largă	— — — — —	37
Pasca antipică	— — — — —	38
Paharul	— — — — —	39
Impărtașirea noastră	— — — — —	40
Deplinătatea bucurii	— — — — —	41
Starea inimii	— — — — —	42
Cine să poate împărtași	— — — — —	42
Intrebările Bereane	— — — — —	43
TEXTELE PENTRU ADUNĂRII DE RUGĂCIUNE		44
LOIALITATEA	— — — — —	47
Definiția bunei credințe	— — — — —	47
Scopul încercării credinței	— — — — —	48

„Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și odutam să
vedd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se
opun”. — Habakuk 2: 2.

STANCA VARSTELOR
ALTE FUNDAMENTNIMENI
FOATE PUNE
O RESCUMPĂRARE
PENTRU TOTI

„Pe pământ strămoare a popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (ciaseior neliniștite așa că oamenii mai își vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să (vie) pe pământ; căci puterile ceriului (eclesiaticismul) vor să Așa voi, când veți vedea acestea întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre și că să a apropiat răscumpărarea voastră.” — Matei 24: 33; Marcu 13: 29; Luca 21: 25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca ractor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor bibliei după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profetiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deadreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți“ (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe“ (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studație. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este Intocmirea tainei (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.“ — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenesc; pe de altă parte, se sârguește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întru atâta în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentrucă, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referări pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAȚĂ APRIAT

Că „biserica“, „aleșii“, sunt „Templul viului Dumnezeu“, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.“ — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acuma se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase“, lucrarea aceasta se terminază, și marele Măestru divin le va împreuna pe toate prin prima înviere într'un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul“, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om“, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale cuvenite“, va fi „lumina cea adevărată“, care va lumina pe orice om venit în lume.“ — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui“, de a ajunge să-l așa precum este“, și să fie „părtași firei dumnezeiești“, împărțându-se, prin comnoștenire, măririi Lui. — 17.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine, ca să desfășoare în planul lui Dumnezeu; să desfășoare în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântarea și restaurarea la desăvârșire și toate binecuvântările, ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitul lor Răscumpărător și mărirea lui soată, biserică, tuturor acelor care pe termen ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci distruși. — Faote Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ

REDACTATĂ DE UN COMITET

ADMINISTRAȚIA: STRADA N. FILIPESCU No. 10 CLUJ, ROMÂNIA

Adresa telegrafică „VIAȚA“ Cluj

doisprezece, s'au adunat atunci la această ocazie.

Pentru felul de procedură la Cină, îndrumăm pe frați la instrucțiunile date în Turnul de Veghere din anii trecuți.

Datul Cinei Domnului.

IN anul acesta Cina de Amintire a morței Domnului nostru cade a se sărbători Vineri 18 Aprilie seara după 6 ore. Fiecare adunare în parte se va îngriji pentru sine de aceia cari să le servească, care, după cum se arată în Turnul de Veghere din anii trecuți, poate fi oricare bătrân al adunării, iar în lipsa acestora, fratele mai abil din mijlocul celor cari se întrunesc.

Se atrage atenția fraților că această seară este mai mult o seară de meditare [cugetare adâncă]

Domnul nostru Isus și la cele ce el a suferit trî noi, și tot odată la privilegiul nostru de împărțasi cu dănsul la aceasta, ca apoi putem împărțasi și de bucuria lui în înmăria sa. Deci orice manifestări sau purtări sgoose să fie înlăturate. Streini să nu fie invitați la această adunare, dar aceia cari știu și do-
c să vadă cum se face pot fi îngăduiți să vină. Să ne aducem aminte exemplul Domnului în această. Deși a avut mai mulți urmași, numai el și cei

Cu privire la Botez.

URMÂND obiceiului din alți ani s'a fost hotărât să se țină botez la mai multe locuri în Dumineca ce cade înainte de Cina Domnului așa ca toți aceia cari doresc să-și simbolizeze consacarea prin apă înainte de a se împărțasi cu emblemele de amintire ale morței Domnului, să aibă privilegiul de a face aceasta. În scopul acesta am cerut adunărilor și fraților să ne indice numărul celor ce doresc botez în jurul lor. După rapoartele primite, și din cauză că apa este încă prea rece, precum și datorită împrejurărilor actuale noi nu vedem de bine să aranjăm vre-un botez. În schimb, fiecare adunare în parte, sau mai multe adunându-se la oaltă, pot aranja botez dacă în mijlocul lor se găsec unii cari doresc botezul acum. Acestora noi suntem gata a le da orice mână de ajutor.

Totuși dacă se găsec unii cari în inima și voința lor s'au consacrat deplin Domnului, intrând cu El în legământ prin sacrificiu (Psalm 50:5; Romani 12:1), și nu au avut încă ocazia de ași simboliza această consacrare prin afundare în apă, însă inima lor dorește să se împărțasească la masa Domnului, acesția o pot face cu toată îndrăzneala, intrucât nu botezul în apă [deși el se cere, cum s'a cerut și Domnului] e botezul adevărat, ci cel al inimii: afundarea inimii și a voinței noastre în voia lui Dumnezeu, care voe pentru vârsta Evangheliei este „moarte cu Christos“ — Romani 6:3-6.

Afundarea în apă se poate face și mai târziu când va fi vremea mai caldă.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

DL. VIII.

CLUJ

MARTIE 1924

BROOKLYN

NO. 13

AMINTIRI PREȚIOASE

„Aceasta faceți spre a mea amintire.”—Luca 22:19.

UNOR întâmplări din desfășurarea planului divin Dumnezeu le dă o importanță deosebită. Aceasta pare a se fi făcut spre binele deosebit al creaturii noi. Noua creatură în Christos le păstrează pe

acestea ca amintiri prețioase. Întâmplarea principală, dela care radiază [se împrăstie] lumină asupra tuturor părților planului divin cu privire la cântărirea omului, este moartea sacrificială a Domnului nostru Isus Christos. Această trăsătură importantă din

planul divin invederează în mod deosebit iubirea lui Dumnezeu și iubirea Domnului nostru Isus către Biserică și către întreaga omenire.

²Sărbătorind Amintirea morții Domnului nostru noi trebuie să ne amintim totodată și marea iubire a Tatălui, care a pregătit acest negrăit de mare dar, prin care noi ajungem la viață. Cu cât cunoaștem și înțelegem mai bine și deplin iubirea lui Dumnezeu, cu atât devine el bucuria noastră mai mare. În măsură ce noi, conduși de Domnul Isus, intrăm mai adânc în lumina adevărului său noi putem aprecia mai bine cuvintele prototipului nostru David, care a scris: „Trimite lumina ta și adevărul tău, ca să mă ducă, ca să mă ducă la muntele

tău cel sfânt și la locuințele tale; ca să vin la altarul lui Dumnezeu; la Dumnezeu, bucuria mea cea mare, și să te laude în citară, Dumnezeule, Dumnezeul meu.”—Psalm 43:3,4.

³Nemăsurata iubire a lui Dumnezeu pentru noi s'a

descoperit prin pregătirea prețului de răscum-părare pentru ră-scumpă-rarea noastră. „Dumnezeu dară invederează către noi iubirea sa în să și, pentru că Christos, fiind noi încă păcătoși, muri pentru noi. (Romani 5:8; 1 Ioan 4:10) Aceasta a fost un sacri-

Cina de amintire a morții Domnului

ficiu mare și neogist pentru noi. Tatăl nostru ceresc vrea ca noi să păstrăm amintirea acestui fapt. Este o amintire prețioasă.

⁴Era la mijloc iubirea neogistă a lui Isus pentru a face voia Tatălui și a ne mântui pe noi, care l-a condus pe el la cruce pentru noi și pentru toți oamenii. Tatăl ar voi ca noi să ținem acest lucru în amintire. Este o prețioasă amintire.

⁵Înainte cu multe veacuri Dumnezeu făcu umbre pentru marele sacrificiu, cu ajutorul cărora se putem aprecia mai bine realitatea. După ce a îndeplinit umbrele, Isus a instituit [stabilit] o amintire a acestei îndepliniri.

⁶El ne spune, anume, că el vrea ca noi să ținem aceasta în amintire, și pentru noi e o amintire prețioasă, și devine tot mai pre-

țioasă atunci când îi putem aprecia însemnătatea ei. De oarece sărbătorirea acestei amintiri noi trebuie să o facem la timpul aniversării ei, de aceea, urmând calculele cuvântului lui Dumnezeu, și alte date, timpul potrivit devine, în anul acesta, Vineri la 18 Aprilie seara, după șase ore.

⁷ Un lucru care ne este prețios în minte sau pe care ne place să-l ținem în amintire, ne place și să-l vorbim mai de multe ori împreună. Pentru noi el este un lucru sfânt. Cum noi acum ne apropiem de datul de amintire, întâmplările cari au condus și au preumbrit moartea Domnului nostru încep să se îngrămădească asupra minții noastre, și noi iubim să le examinăm din nou. De aceea **Turnului de Veghere** îi place să vorbească în fiecare an de lucrurile ce sunt prețioase amintirii noastre. Ele nu sunt lucruri noi dar sunt atât de dulci și frumoase încât par noi în fiecare dimineață și proaspăte în fiecare seară.

ICOANA SAU UMBRA

⁸ La moartea lui Iacob israeliții deveniră poporul lui Dumnezeu, aleși pentru un scop. Scopul era să preumbrească sau să desfășoare în pilde desvoltarea creaturii noi. Israelii trăiau în Egipt, servind stăpânirii despotice a toiagului de fer a lui Faraon. Acest stăpânitor tiran fu tipul lui Satan, iar cei cari îl susțineau în stăpânirea sa tipul ca pe toți agenții și servii văzuți și nevăzuți de care se servește Satana. Israelii în general tipificau pe popoarele pământului, care sunt în robie, și cari, la timpul lui Dumnezeu, vor fi scăpați din ea. Întâi-născuții lui Israel, cari deveniră însemnați în noaptea Paștelor, tipificau pe Biserica întâilor născuți a căror nume sunt scrise în ceruri.— Evrei 12:23.

⁹ Sbiciul nemilos al despoților egipteni cădea greu asupra spetelor israeliților înslăviți, și strigătele celor din urmă se ridicară și fură auzite de Dumnezeu din cer. Răspunzând gemetelor și suspinelor lor, Dumnezeu, exercitând marea sa îndurare, a trimis pe servul său Moisi să mărturisească în contra Satanei și a reprezentanților săi și să scape pe Israel din robie. Moisi în rolul său tipifica pe Christos, marele Eliberator care conform voinței Tatălui vine să mântuiască lumea de sub mâna de fer a marelui apăsător.

¹⁰ De nouă ori se prezentă Moisi la regele Faraon, cerându-i să lase poporul lui Dumnezeu să plece. De fiecare dată el primi făgăduința că poporul va fi slobozit se meargă, dar tot de atâtea ori Faraon își călcă cuvântul. De câte ori Moisi ceru eliberarea poporului Faraon înmulția poverile asupra lui și le înăsprea. Dumnezeu trimite pe Moisi înaintea lui Faraon pentru a zecea oră, și l-a

încunoștințat că acum voiește să-și invedereze puterea sa în așa fel că egiptenii nu numai vor dori plecarea israeliților dar vor pune toate silințele să-i scoată din țară. Moisi atunci făcu de cunoscut hotărîrea lui Dumnezeu că la miezul nopții la 14 Nisan [care corespunde cu April] toți întâi născuții egiptenilor vor muri, începând de la unicul fiu al lui Faraon până la al celui mai umilit serv al său. Această hotărîre se îndeplini în-tocmai.

¹¹ Prin legea succesiunii întâi născutul era totdeauna moștenitorul. Întâi născutul lui Faraon era deci moștenitorul tronului său. Întâi născutul său se aștepta să continueze instituțiunile tatălui său. De aceea întâi născutul egiptenilor ar tipifica pe reprezentanții vizibili ai lui Satan pe pământ, altfel numiți de profet ca „păstori și mării turmei”, și care așteaptă să perpetueze nedreapta domnie a tatălui lor, Satan, cu ajutorul vre-unei combinații sau aranjament pus la cale de ei.

¹² Cei întâi născuți dintre israeliți tipificau pe moștenitorii făgăduiți ai împărăției lui Dumnezeu, pe aceia cari sperează să se împărtășească la moștenirea de a domni cu Isus Christos în marea sa împărăție Milenială.

¹³ Dumnezeu întocmi o cale prin care întâi născuții lui Israel să fie mântuiți de moarte, care consta din junghierea unui miel în seara zilei a 14, a luni Nisan, iar cu ... să stropescă amândoi uștiorii uș ... la locuințele lor. Toată familia trebuia să fie în-lăuntru și să rămână acolo. Melul trebuia fript întreg și apoi mâncat, împreună cu pâine nedospită și ierburi amare. În toată casa în care această poruncă a lui Dumnezeu a fost observată întâi născutul acelei case a scăpat de moarte. După aceea întâmplarea aceasta s'a numit și cunoscut ca Paște. Dumnezeu a ordonat jidovilor să țină aceasta dată în fiecare an. Prin urmare, Isus fiind născut sub lege, era obligat să sărbătorească Pasca.

¹⁴ La ceasul dat îngerul morții trecu prin Egipt și tot întâi născutul dintre oameni și vite a murit. O mare plângere era în tot poporul. Tot poporul se adună la palatul regal, fiecare aducându-și pe brațe morții săi. Un servitor purtă înaintea lui Faraon trupul fără viață al întâi născutului său. Faraon plânse mai mult timp pierderea fiului său, iar în acest timp israeliții au avut timp să se depărteze binișor în drumul lor spre Marea Roșie. Această întârziere tipifica perioada de timp în care Satan va fi legat. Desmetecindu-se din amarul său, și dându-și seama de cele ce se petrecură, Faraon își adună toate forțele sale militare și se puse pe urma israeliților cu scopul hotărât de ai nimici, închipuind astfel cum Sa-

tan va alerga în sus și în jos pe pământ să-și adune la olaltă pe aderenții săi, cari vor căuta să nimicească pe aceia cari s'au întors către Dumnezeu prin Domnul Isus, marele antitip al lui Moisi. Când oștirile lui Faraon se apropiară de israeliți, care se aflau pe malurile Mării Roșii, Dumnezeu își arătă iubirea sa pentru ei prin aceea că a pus între ei și oștirile Satanei, un stâlp de foc. Apoi Dumnezeu împărți apele și trecu pe israeliți peste mare ca pe uscat. Indată ei au fost urmăriți de Faraon și oștirile sale, care fură înghițiți și nimiciți în Mare, tipificând astfel cum Satana și toți următorii și soții lui vor fi înghițiți la sfârșitul Mileniului în a doua moarte.

¹⁵Moartea celor întâi născuți ai egiptenilor s'ar părea foarte clar că reprezintă agențiile de acuma ale Satanei, pe pământ. Isus a spus foarte clar că aceștia sunt odraslele lui Satan. (Ioan 8:44) Factorii cârmuitori, constând din păstori și mai marii turmei, stăpânesc lumea și sperează să perpetueze pentru totdeauna instituțiunile stricate ale Satanei. Moartea celor întâi născuți din Egipt arăta cum prin mrea strâmtorare ce se prevede pentru timpul de acuma sistemele nelegiuite și stricate de pe pământ vor fi nimicite complect și pentru totdeauna.

¹⁶Marele Moisi antitipic, Domnul nostru Isus Christos, ca Regele regilor și Domnul domnilor, este acum prezent și conduce pe poporul lui Dumnezeu la o anumită și complectă birușă. Sistemelor nelegiuite și stricate cari dominează și stăpânesc lumea, odraslele lui Satan și deci cei întâi născuți ai lui, vor muri; și pentru ele nu va mai fi înviere. Satana însuși va trebui să steie în abis și acolo să aștepte timpul complectei sale nimiciri, care se va întâmpla la sfârșitul vârstei Mileniale.

O ICOANĂ MAI LARGĂ

¹⁷Cele premergătoare sunt o icoană generală, dar în legătură cu aceasta s'a dat una cu amănunte mai deslușite, și în care noi suntem cu desoebire interesați pentru moment. Aceasta este o umbră a instrucțiunilor sau a unor învățături cari capacitează pe poporul lui Dumnezeu să se pregătească pentru împărăție. Aceasta nu o putem învăța prea bine, și de aceea ni se cere să o examinăm de mai multe ori.

¹⁸Melul de Pască trebuia să fie parte bărbătească și fără defect. Melul acesta reprezenta pe Acela care trebuia să fie înjunghiat pentru a pregăti marele preț de răscumpărare și jertfa pentru păcat pentru cei întâi născuți, și pentru toată lumea.—Ioan 1:29.

¹⁹Capul fiecărei familii jidovești trebuia să aleagă melul. De aceea era datoria Tatălui Ceresc să aleagă pe antitipicul Miel, care să fie înjunghiat și prin moartea și sângele

căruia întâi născuții vârstei Evangheliei să treacă de la moarte la viață. (1 Ioan 3:14.) În aceasta vedem iarăși manifestată în mod minunat iubirea lui Dumnezeu. Ca oameni nedesăvârșiți și cu multe scădințe pe toate liniile, dacă trebuința ne-ar cere să sacrificăm vre-un miel din turma noastră noi de bună seamă am alege pe cel mai slab și mai puțin de dorit, cu scopul de a scăpa pe cel mai bun. Oare Dumnezeu nu putea să aleagă pe unul din cei mai mici din ființele sale cerești, să facă dintr'insul om și să-l întrebuinteze pentru răscumpărarea rasei omenesti? Pentru ce nu a făcut Dumnezeu aceasta? Este invederat că motivul principal care l-a făcut să aleagă pe iubitul său Fiu, care să pregătească marele sacrificiu de răscumpărare, a fost ca să-și manifesteze iubirea sa neegoistă. (Ioan 3:16) Dumnezeu nu poate a se tăgădui pe sine. Când el a ajuns la punctul de a alege pe una din ființele sale cerești pentru acest mare sacrificiu, el a ales tesaurul cel mai scump al inimii sale. El a ales pe unica sa ființă creată direct de el, a ales ca jertfă pe prea scump și unicul său fiu așa ca omul să poată iarăși trăi. El l-a ales pe acela care avea să-i cauzeze cea mai mare durere sufletească văzându-l cum moare. Prin aceasta s'a făcut cu putință cea mai mare manifestare a iubirii sale. O manifestare mai mare a iubirii sale decât aceasta, nu putea să fie. „În aceasta fu cunoscută iubirea lui Dumnezeu către noi, că Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul său unul născut, ca să trăim printr'insul. În aceasta este iubirea, nu pentru că noi am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că el ne-a iubit și a trimis pe Fiul său ispășire de păcatele noastre.”—1 Ioan 4:9, 10.

²⁰Amintiți-vă de durerea și întristarea ce se întâmplă într'o familie când un animal dragălaș este omorât sau moare dela sine; sau întristarea și mai mare ce intră în casă când unul din ai casei care a fost iubit a murit. Făcând aceasta ne putem forma o idee despre marea suferință ce a avut-o Tatăl Ceresc când a dat pe cel mai scump al inimii sale să moară pentru a răscumpăra pe om. Dar nu era numai atât, ci moartea trebuia să se întâmple pe o cale care prevedea multe și mari suferințe. În aceasta avem o altă manifestare a iubirii nemărginite a Tatălui.

²¹Sângele stropit pe uștii uși și pe pragul casei era o garanție că întâi născuții din aceea casă nu vor avea să moară. Sângele Mielului antitipic este o garanție pentru toți aceia cari, ca o urmare a consacrării, îndreptării și conceperii lor de spirit, au primit binefacerile ce decurg dela înjunghierea Mielului antitipic, că dacă ei rămân în Christos și stau sub protecția sângelui său vărsat pentru ei, vor fi mântuiți de a doua moarte.

²² Pentru frigerea mieleului se cerea un foc mai mare decât dacă era fiert. Aceasta preumbrea suferințele extraordinare ale lui Isus. Frigerea sigila, sau închidea puterea cărnei înlăuntrul ei, în timp ce fierberea o trage afară. De aceea a dat Dumnezeu porunca, că în umbră mielul să fie fript și nu fiert. Măncarea cărnei fripte era intenționată să deie tărie israeliților pentru o întâmplare și încercare grea. Ierburile amare le ascuțea pofta de mâncare. Toiagul în mână și sandalele în picioare erau un aviz ca să se miște la orice moment.

²³ Tăria unui creștin urmează din împărțirea lui Christos. Incercările aspre care vin asupra lui, tipificate de ierburile amare, îi înmulțesc dorința după Christos și după dulcea societate cu el. Cu alte cuvinte, acestea îi creiază o mai mare poftă pentru Miel.

²⁴ Pâinea nedospită însemnează aprecierea adevărului din minte și inimă, așa că simțămintele inimii noastre se nutresc din iubirea arătată către noi de Tatăl și de Fiul său iubit; și din acest izvor noi primim tărie și ajutor la timp apotirivt.

PASCA ANTITIPICĂ

²⁵ Tipul Paștei a fost îndeplinit prin Isus. Serbarea de Amintire a fost înființată sau stabilită pentru a ne aduce aminte de acel fapt și pentru aducerea aminte a unui lucru nou. Pasca arăta înainte de moartea lui Isus, Mielul lui Dumnezeu. Serbarea de Amintire ne îndreaptă înapoi spre marea întâmplare a morții sale și însemnătatea ei. Isus deveni Mielul de Pașcă al Bisericii celor întâi născuți. Și de aceea, Sf. Pavel zice: „Căci și Paștele noastre Christos înjunghiat fu . . . de aceea să serbăm.” (1 Corinteni 5:7, 8) Isus avea asupra sa datoria de a împlini Legea. De aceea, era necesar ca el să se împărtășească de Cina Paștelor, și în aceeași zi să fie înjunghiat ca Mielul antitipic pentru a pregăti marea jertfă de răscumpărare pentru omenire. Dumnezeu face toate lucrurile sale la timp.

²⁶ Odată cu sărbătorirea Paștei Isus a instituit o ceremonie nouă cu scopul de a rămânea ca amintire moartea sa, care totodată arată și însemnătatea mare a sacrificiului său. El era aproape de timpul când să se despartă de ucenicii săi și ei nu mai aveau să-l vadă în carne. El știa că membrii Corpului său vor avea să facă o lungă și obositoare călătorie în pregătirea lor pentru cereasca moștenire. Era dorința Domnului nostru că toți urmașii săi se țină în minte că prin moartea sa el a îndeplinit umbra Mielului Pascal; și că ei să aibă în minte însemnătatea morții sale și privilegiul lor de a avea parte de ea. În acest sens găsim lămuririle date.—Matei 26:26-29.

INSTITUIREA AMINTIREI

²⁷ Două lucruri deosebite au fost întrebuintate pentru a institui această Amintire: unul, era pâinea care Isus spunea că reprezintă Corpul său, adică umanitatea sa; iar celalalt, era vinul care el a spus că reprezintă sângele său vărsat pentru iertarea păcatelor și prin care se va sigila Legământul Nou. S'ar părea probabil că Isus a luat întreaga pâine, a frânt-o, și apoi a spus ucenicilor: „Aceasta reprezintă corpul meu care se frânge pentru voi, și vă invit ca să vă împărtășiți din ea.” Pâinea era făcută din boabe de grâu, iar grâul este o semăntă care plantată aduce un rod înmulțit după felul ei, dovădind că are viață în sine, dar trebuie să fie frântă pentru a produce viață pentru altul. Tot așa era și cu Isus. El poseda viață și dreptul la viață. El avea puteri de procreere. El ar fi putut umplea pământul cu o rasă de oameni desăvârșiți. Dar aceasta nu era voia Tatălui său. Isus s'a supus frângerii umanității sale, ca Adam și rasa sa să fie adusă din nou la viață. Astfel viața sa omenească și dreptul de procreere el le-a jertfit. Grâul conține toate elementele trebuincioase pentru îndestulirea deosebitelor organe ale trupului omenesc. Astfel pâinea făcută din grâu reprezenta în mod foarte frumos desăvârșirea lui Isus care era îndestulătoare pentru a aduce viață întregii omeniri.

²⁸ A mânca înseamnă a ne însuși nouă. De aceea, mâncarea sau însușirea prin credință a sacrificiului desăvârșit a Domnului nostru este baza îndreptării noastre. Omenirea primind în timpul vârstei Mileniare pe Isus ca și Răscumpărătorul lor și ascultând de el, vor primi cele trebuitoare pentru susținerea vieții și vor fi astfel restaurați la viață. Isus nu s'a referat la sine, când a spus despre mâncarea pâinei, și nici nu era aceasta necesar. El a fost totdeauna drept, prin urmare desăvârșit. Aceasta însă se cere pentru membrii corpului său pentru a putea fi îndreptați iar îndreptarea lor vine prin însușindu-și sau mâncând din marele sacrificiu al lui Christos.

²⁹ Cu o ocazie Isus spunea: „Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mana în pustiu și au murit. Aceasta este pâinea care se pogoară din cer, ca cineva să mănânce dintr' însa și să nu moară. Eu sunt pâinea cea vie care s'a pogorât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, în veac va fi viu; și pâinea pe care eu o voiu da pentru viața lumii este trupul meu.” (Ioan 6:48-51) Pâinea frântă de Isus reprezenta umanitatea sa, care el o jertfi pentru a pregăti viață pentru toată lumea. Ea pregătește viață pe planul uman pentru biserică întâi; aceasta înseamnă, că Dumnezeu socotește pe membrii bisericii ființe desăvârșite, ca acestea să poată avea apoi parte în sacrificiul

Domnului. Aceia cari compun biserica își primesc îndreptarea lor deodată, la fel cum lumea va primi viață la sfârșitul vârstei Mileniale, adică, viață umană desăvârșită. Aceasta li se socotește lor de către Dumnezeu. De aceea putem vedea că îndreptățirea prin credință în prețiosul sânge al lui Isus a fost acordată de Dumnezeu în vârsta Evangheliei cu scopul de a face cu puțință celor astfel îndreptați ca ei să fie împreună jertfitori cu Isus Christos. Fiecare trebuie să se împărtășească din pâine pentru și înainte de a putea fi un sacrificiu bine primit; care, cu alte cuvinte, înseamnă: tot insul trebuie ca prin credință să primească pe Isus Christos ca Răscumpărătorul său personal, iar această credință e ca se o arate prin consacrarea sa deplină lui Dumnezeu și facerea voinței sale.

PAHARUL

³⁰ „Și luând un pahar și mulțumind le dete zicând: beți din acesta toți.“ „Căci acesta este sângele meu al legii celei noi, el se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor.“ —Matei 26:27-28.

³¹ Părintele Ceresc a pregătit paharul pentru scumpul său fiu Isus. Isus a înțeles că el trebuie să beie acest pahar, și la beut. „Paharul pe care mi l-a dat Tatăl, oare [să] nu-l beau?“ (Ioan 18:11) De aceea să poate vedea clar, că paharul reprezenta partea și soarta pregătită de Părintele Ceresc pentru scumpul său Fiu. Paharul era o emblemă a condițiilor pe care Fiul trebuia să le îndeplinească pentru a deveni Răscumpărătorul lumii. Trei lucruri principale se cuprindeau în pahar, care erau aceste: 1) El trebuia să-și verse sângele vieții sale; 2) Că făcând aceasta el trebuie să îndure suferințe; și 3) că îndeplinind aceste condițiuni el avea să ajungă la o bucurie fără de margini.

³² Viața se află în râul sângelui. Dacă sângele se varsă înseamnă că ființa a încetat de a mai trăi. Nici o ființă omenească nu poate trăi fără circulara sângelui prin tot corpul. Planul lui Dumnezeu prevedea neapărat un sacrificiu de răscumpărare, și se prevedea anume, că acesta putea fi dat numai prin vărsarea vieții din partea unui om desăvârșit. Dumnezeu prezise aceasta înainte cu multe veacuri prin profetul său, zicând: „Căci dat-a la moarte sufletul său.“ (Isaia 53:15.) Prin vărsarea sângelui său de viață, adică ca ființă desăvârșită dându-și viața la moarte, el a pregătit prețul de răscumpărare. „Fiul omului n'a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească și să dea sufletul său preț de răscumpărare pentru mulți.“ —Matei 20:28.

³³ Ca ființă umană desăvârșită Domnul nostru și-a vărsat viața sa în moarte, dar dreptul său asupra acestei vieți omenești el nu l-a pierdut. Dreptul său la viață putea

fi nimicit sau anulat numai prin vre-o faptă rea sau păcătoasă din partea sa. Și deoarece el a fost totdeauna în armonie cu Tatăl el a păstrat sau a rămas în dreptul său de viață ca ființă umană. Predarea acestei vieți omenești, vărsarea sufletului său la moarte, a fost un proces de ași reduce sau transforma viața sa într-o valoare de cumpărare pe care noi o numim merit și care merit este valorabil pentru cumpărarea omenești. Dumnezeu a întocmit astfel ca valoarea vieții umane desăvârșită a lui Isus să fie întrebuințată ca ispășire pentru păcat și care să fie prezentată dreptății dumnezeiești pentru răscumpărarea și eliberarea omului. Acest sânge, sau merit valorificat, va fi întrebuințat pentru sigilarea Legământului Nou, prin care cei ascultători și supuși condițiilor lui vor putea să ajungă la viață. Nu este altă cale prin care să se poată face iertarea păcatelor și omul să fie readus la armonie cu Dumnezeu. De aceea, Isus a zis: „Acest vin reprezintă sângele meu. Sângele meu vărsat are de scop pecetluirea Legământului Nou și iertarea păcatelor.“ —Matei 26:28.

³⁴ Viața Domnului nostru putea fi vărsată într'un mod momentan și fără vre-o suferință deosebită ea putea să devie prețul de răscumpărare. Dar nu acesta era planul Tatălui. Răscumpărătorul cel mare trebuia să devie un mare preot simpatic. El trebuia să împărtășească și să simtă în mod simpatic slăbiciunile altora. (Ebrei 4:15.) El trebuia să învețe ascultare către voia Tatălui sub cele mai extraordinare și grele împrejurări. La acesta se putea ajunge numai prin suferințe. Dându-și pe unicul și scumpul său Fiu să moară, Tatăl Ceresc încă trebuie că a suferit mult, învederându-și prin aceea marea și nemărginita sa iubire pentru omenești. Prin suferințele sale, iubitul său Fiu, a avut ocaziunea să dezvolte aceeași iubire nemărginită ca și Tatăl.

³⁵ Tatăl avea mare bucurie și plăcere în Fiul său, pentru că Fiul său s'a dovedit supus și credincios sub cea mai aspră probă. (Isa. 42:1) Isus, iubitul Fiu, prin aceea că a fost deplin supus către Tatăl și voia sa, a fost răsplătit cu bucurie nemărginită. De aceea partea încoronătoare ilustrată prin pahar a fost iubirea și bucuria la care el a ajuns prin suferințe și moarte. Evident, Isus a înțeles că paharul însemnează atât întristare cât și bucurie. Cu ocazie el s'a rugat lui Dumnezeu că dacă este cu puțință să treacă acest pahar dela dânsul, înțelegând prin aceea că partea mai amară a paharului să fie înlăturată. Cu privire la partea încoronătoare a lui cetim: „Care pentru bucuria ce-i sta înainte desprețui rușinea și suferi crucea, iar acum șade de a dreapta tronului lui Dumnezeu.“ (Evrei 12:2) Cărarușă care la condus pe el la viața divină a

fost croită prin și din suferințe, sfârșindu-se în deplină bucurie cu Tatăl. De aceea Psalmistul, vorbind în locul lui Isus spunea: „Tu-mi faci cunoscută calea vieții: plinitatea bucuriilor dinaintea feței tale; căci la dreapta ta sunt desfătări fără capăt.”—Psalm 16:12.

IMPĂRTĂȘIREA NOASTRA

³⁶ Când Dumnezeu a întocmit iubitul său plan el a prevăzut că împreună cu Isus să fie asociați 144.000 de conmoștenitori la măririle împărăției sale și să fie cu el regi și preoți domnind cu el împreună o mie de ani. Pe aceștia, luați împreună cu Isus Christos, Scripturile îi numesc o creatură nouă. Toți membrii corpului trebuie să urmeze acelaș drum pe care l-a urmat scumpul Fiul a lui Dumnezeu. Literal, aceștia trebuie să umble în urmele lui. (1 Petru 2:21) De aceea, pentru fiecare membru al corpului paharul reprezintă aceleași lucruri care au reprezentat și pentru Domnul nostru. Având acest gând evident în minte, Isus a zis către ucenicii săi: „Puteți voi bea paharul pe care am să-l beau eu?” Fiind asigurat că îl pot, Isus a adăugat: „Intr'adevăr veți bea paharul meu.” (Matei 20:22, 23.) Aceasta dovedește concludiv că paharul trebuie să însemneze tot acelaș lucru pentru urmașii săi care a însemnat pentru el.

³⁷ Când Isus era aproape de timpul sa se departe de către ei, el doria ca ei să cunoască la timpul convenit însemnătatea paharului. De aceea, la instituirea acestei Amintiri el le-a dat paharul cu vin și le-a zis: „Voi v'ați arătat voința de a bea din paharul meu, iar acum eu vă dau privilegiul pentru aceasta. Luați-l și beți dintr'însul toți.” Astfel, pentru fiecare, care va ajunge vr'odată la marea răsplată a conmoștenirii cu Domnul nostru în împărăția sa, paharul înseamnă: 1) Vărsarea la moarte a vieții sale îndreptate; 2) trecerea prin suferințe asemănătoare cu cele prin cari a trecut Domnul; și 3) îndeplinirea acestora conduce la bucurie nemărginită în împărăție.

³⁸ Insușirea umanității Domnului nostru este ilustrată prin împărtășire din pâinea Amintirii. Ea este baza îndreptării creștinului, din care îndreptare reiese dreptul său la viață ca ființă umană. Dumnezeu îi socotește acest drept la viață pri meritul lui Christos, ca, acela ce beneficiază de acest favor, să poată aduce un sacrificiu bine primit, care sacrificiu este el însuși sau viața lui întrebuintată în serviciul lui Dumnezeu. „Vă îndemn dar fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, ca să înfățișați corpurile voastre ca jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu. ce este serviciul vostru cel înțelept.” (Romani 12:1) Viața la care noi, prin credință în meritul lui Christos, am căpătat dreptul

asupra ei, trebuie vărsată în moarte. Moartea aceasta trebuie să fie una de sacrificiu. „Credincios este cuvântul, căci dacă am murit împreună cu dânsul, și vii vom fi împreună cu dânsul.”—2 Timotei 2:11.

³⁹ Moartea în sine nu este de ajuns. Cineva poate să fie îndreptat și conceput de spirit și apoi să moară îndată, dar unul ca acesta nu a îndeplinit condițiunile dumnezeiești. Fiecare trebuie să sufere cum Domnul a suferit, iar prin aceasta se aibă privilegiile unei dezvoltări a caracterului în asemănarea Domnului și Inaintemergătrului nostru, și cu deosebire însușirea iubirei. Suferința trebuie primită așa încet să nu producă amărăciune; ci știind că Tatăl nostru ceresc a suferit în arătarea iubirei sale către noi, și că scumpul nostru Domn Isus și-a arătat iubirea sa minunată pentru noi tot prin suferințe, de aceea, suferința noastră ca Creștini trebuie să dezvolte în noi mai mare măsură de iubire neegoistă. Apostolul zice: „Pentru că vouă vi s'a dat darul pentru Christos, nu numai ca să credeți într'însul, ci să și suferiți pentru dânsul.” (Filipeni 1:29) Și iarăși: „Suntem... moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos, dacă într'adevăr suferim împreună cu dânsul ca să fim măriți împreună cu el.” (Romani 8:17) A suferi cu Christos este o condiție precedentă împărtășirii cu el la mărirea și bucuria sa. „Dacă răbdăm [cu el], vom și împărăti împreună cu dânsul.” (2 Timotei 2:12) Sf. Pavel a prețuit mult acest fapt fiindcă el spunea: „Acum mă bucur în suferințele mele pentru voi și umplu cu totul lipsurile suferințelor lui Christos cu trupul meu pentru corpul lui care este biserica.”—Coloseni 1:24.

⁴⁰ Dacă ca Creștini trecem prin aceste aspre și înfocate experiențe, atunci avem dovada că avem spiritul lui Dumnezeu asupra noastră. Suferințele sunt o mărturie a spiritului sfânt, că îl avem. Cu privire la aceasta, Sf. Petru zicea: „Ci întrucât sunteți părtași la suferințele lui Christos bucurați-vă, ca și la descoperirea măririi lui să vă bucurați veselindu-vă. Dacă sunteți muștrați în numele lui Christos, fericiți sunteți, pentru că spiritul măririi și al lui Dumnezeu stă asupra voastră. După dânsii însă numele lui Christos este defăimat, iar după voi este mărit.”—1 Petru 4:13, 14.

⁴¹ Scopul de căpetenie al acestor suferințe este dezvoltarea și arătarea iubirei asemănătoare cu a lui Dumnezeu. Aceasta afirmație reiese din argumentele întrebuintate de Sf. Ioan, în care el spune: „In aceasta fu cunoscută iubirea lui Dumnezeu către noi, că Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul său unul născut, ca să trăim printr'însul.” Isus și-a pus viața sa pentru noi, iar „noi datori suntem să punem sufletele noastre pentru frați.”

Dacă Dumnezeu așa ne-a iubit pe noi, iar Domnul Isus deasemenea, „noi datori suntem să ne iubim unii pe alții.”—1 Ioan 4:9; 3:16; 4:11.

⁴²Cel mai înalt grad de iubire se poate arăta numai prin sacrificiu. Noi ne arătăm, iubirea noastră pentru frați prin făcând sacrificii în interesul lor, iar iubirea noastră pentru lume se arată tot în acelaș fel. Dacă noi prețuim iubirea lui Dumnezeu arătată pentru noi, și iubirea lui Isus dovedită pentru noi, atunci noi vom aprecia privilegiul de a bea paharul Domnului Isus, care înseamnă: 1) moarte; 2) la care se ajunge prin suferințe; 3) care duce la bucurie nesfârșită.

⁴³Creștinul care poate deosebi corpul lui Christos, și poate aprecia privilegiul său și speranța de a fi o parte din el, poate de asemenea aprecia și cuvintele Apostolului: „Pentru că micimea de puțin timp a suferinței noastre desăvârșește pentru noi în chip peste măsură spre a covârși o cumpănă veșnică de mărire.”—2 Corinteni 4:17.

TREBUE SĂ SE ÎMPĂRTĂȘEASCĂ

⁴⁴Isus a așezat regula inflexibilă și nestrămutabilă când a spus: „Dacă nu veți fi mâncat trupul Fiului omului și nu veți fi beut sângele lui, nu aveți viață în voi înșivă.” (Ioan 6:53) Viață în sine, adică nemurire, rezultă numai dacă noi întâi ne-am împărțășit din umanitatea lui Isus, care conduce la îndreptare spre viață, și pierderea acelei vieți prin o moarte sacrificială. De aceea Isus zicea: „Cine va fi aflat sufletul său [drept la viață umană prin credință în meritul lui Christos], îl va pierde [și îl consacră la moarte]; și cine va fi pierdut [astfel, prin o moarte sacrificială], sufletul său pentru mine, acela îl va afla.” (Matei 10:39) Unul ca acesta va afla o viață de cel mai înalt grad, pe planul divin, natura divină, care înseamnă nemurire. Răsplata acestora este coroana de viață. Acestora Isus le zice: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” În credințioșia aceasta se cuprinde și participarea cu bucurie în suferințele lui Christos până la sfârșit.

IMPĂRTĂȘIREA

⁴⁵Sf. Pavel, scriind bisericii despre pâine și pahar, spune: „Paharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm, nu este oare împărțășire cu trupul lui Christos? Pentru că o singură pâine este, un singur trup suntem noi cei mulți; căci toți ne împărțășim dintr'o singură pâine.” (1 Corinteni 10:16, 17) Cuvântul de aci „împărțășire” înseamnă unire comună sau a avea parte în acelaș lucru. Sumând cuvintele Apostolului noi înțelegem următoarele: Corpul lui Christos se compune din mai multe membre întocmai precum o pâine se face din mai multe boabe de grâu. Membrii acestui corp trebuie mai întâi să se

împărțășească din această pâine. Frângerea ei ilustrează cum tot insul din acei care compun pâinea trebuie să fie frânt; cu alte cuvinte, trebuie să aibă parte cu Domnul la frângerea umanității lor.

⁴⁶Paharul binecuvântării pe care noi îl binecuvântăm zugrăvește împărțășirea noastră cu Domnul sau împărțășire cu Domnul în suferințele sale.

⁴⁷Să recapitulăm: În participarea noastră cu Domnul la paharul său noi vedem aceasta: când Tatăl a sacrificat tesaurul cel mai scump al inimii sale, el și-a arătat iubirea sa pentru noi; iar acum el își invederează iubirea sa asupra noastră prin aceea că ne cheamă 'să fim fii săi. Isus și-a arătat iubirea sa pentru noi prin aceea că și-a pus viața la moarte în interesul nostru. Noi avem privilegiul de a ne arăta iubirea noastră pentru Dumnezeu și de a ne arăta aprecierea față de iubirea lui Isus pentru noi prin faptul că ne supunem și îndeplinim cerințele cari ni le cere, și de a ne arăta iubirea noastră pentru frați în aceea că ne punem cu bucurie viața pentru ei.

⁴⁸De aceea, serbarea Amintirii morții Domnului ne aduce dulcile amintiri despre ceea ce Domnul Dumnezeu și Domnul Isus a făcut pentru noi, și dulcile amintiri ale prețioaselor experiențe prin care noi am trecut de când am cunoscut mai întâi pe Domnul. Toate suferințele prin care noi am trecut din cauza devotațiunii noastre pentru Domnul, și cari sunt simbolizate prin paharul pe care Domnul din grația sa ni l-a întins; în toate aceste noi ne bucurăm, pentru că aceste formează calea care duce la împărțășire în bucuriile nemărginite ale Domnului nostru.

DEPLINĂTATEA BUCURIEI

⁴⁹După ce Domnul le-a întins paharul ucenicilor săi, el le-a zis: „De acum nu voi mai bea din acest rod al viței până în ziua aceea când îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatălui meu.” Din cuvintele întrebuintate de Domnul se pare că el avea cu deosebire în minte partea paharului care prevedea și reprezenta bucurie și veselie. El era aproape să ajungă culmea sau momentul suprem al suferințelor sale; el era aproape de timpul de despărțire de către ucenicii săi; și le-a zis: „In lume aveți strâmtorare, dar îndrăzniți, eu am biruit lumea.” (Ioan 16:35) El știa că biserica va avea să treacă prin strâmtorări mari. El preumbrise în parabola Fecioarelor că Mireasa va manifesta o iubire mare la reîntoarcerea Mirelui. El zugrăvise bucuria Bisericii pentru timpul când el se va reîntoarce în templul său să examineze și să probeze pe aceia care sunt în starea templului. Noi înțelegem că Domnul și-a luat puterea în 1914, iar în 1918 el s'a întors

În templul său începând judecarea casei sale. Acelora care au fost credincioși el le-a zis: „Intrați [acum] în bucuria Domnului vostru.”

⁵⁰Despre urmașii Domnului, despre acei cari pot aprecia faptul că el este acum prezent și lucrează la așezarea împărăției sale, și să află în templul său, se poate spune că ei să împărtășesc de bucuria Domnului în împărăția Tatălui lor. Spus cu alte cuvinte, bucuria deja a început. Dupăcum e de sigur că el și-a luat marea putere să domnească, tot așa e de sigur că a început stabilirea împărăției Tatălui; iar aceia care sunt în armonie deplină cu el să împărtășesc de bucuriile împărăției sale. Această bucurie sau veselie, își va ajunge culmea când toți membri ei vor fi trecut dincolo de vâl și vor sta aprobați alături de Căpitanul mântuirii lor, Domnul Isus Christos, care va fi totodată și Capul și Mirele lor. Atunci ei vor experiența deplinătatea bucuriei și fericirii fără de capăt.

⁵¹Pentru acei cari se află dincoace de vâl încă sunt rezervate anumite suferinți, dar cu suferința vine și o apreciere mai adâncă a bunătăților lui Dumnezeu care sunt însoțite de multă bucurie. Adevărații creștini apreciază faptul că Domnul Isus, preamăritul lor Conducător, este de față și își așează împărăția care va aduce la îndeplinire scopurile dumnezeiești pentru restaurarea omenirii la armonie cu Tatăl. ~~Aceștia de~~ acum intră în bucuria Domnului, în aceea, că a sosit timpul pentru înlăturarea imperiului lui Satana, și stabilirea stăpânirii dreptății.

⁵²Acest fapt este pentru acei care iubesc pe Domnul un îndemn de a lupta mai departe, privind înainte spre fericitul timp când ultimul membru va intra în deplină bucurie a Domnului său, împărtășind cu el mărirea împărăției sale.

STAREA INIMEI

⁵³Timpul de Amintire al morții Domnului este totodată și timpul de o examinare minuțioasă a inimei, pentru toți aceia cari doresc să se împărtășească. Niciunul nu ar putea fi plăcut Domnului împărtășindu-se, dacă starea inimei sale ar fi rea. Nici-unul nu este plăcut Domnului când participând neosebind corpul lui Christos. Apostolul spune că suntem membri unii altora, „fiindcă corpul este unul deși din multe membre.” (1 Corinteni 12:14, 27) De aceea, toți acei care vor să placă Domnului trebuie să aprecieze faptul că fiecare membru e o parte a altui membru, și că toți sunt una în Christos Isus având un interes comun. Despre ei este adevărat ceea ce o deviză modernă spune: „Unul pentru toți, și toți pentru unul.”

⁵⁴Apostolul ne arată care e starea potrivită a inimei când cineva dorește să se im-

părtășească la această sfântă masă, zicând: „Căci și Paștele noastre Christos, înjunghiat fu; de aceea să serbăm nu cu aluat vechiu nici cu aluat de răutate și viclenie, ci cu azime de curăție și adevăr.” (1 Corinteni 5:7, 8) Iarăși la alt loc el ne spune: „Orice amărăciune și aprindere și mânie și strigare și defăimare înlăturată fie dela voi împreună cu orice răutate. Faceți-vă dar buni unii către alții, miloși, iertători unii altora, după cum și Dumnezeu v'a iertat în Christos.” (Efeseni 4:31, 32) Amărăciune înseamnă o stare rea a inimei, nepăsătoare de datoriile sale față de altul. Aluatul dospit este simbolul păcatului. Deci, prin aceste cuvinte, Apostolul vrea să ne spună: „Curățiți-vă inimele voastre de orice simțământ rău către cineva, și cu deosebire față de orice membru în corpul lui Christos, și puneți la o parte orice păcat. Cercetați, nu cumva să se găsească în voi amărăciune, mânie sau ură, și băgați de seamă ca se fiți într'o stare potrivită de inimă încât să puteți aprecia faptul că legământul nostru de a muri cu Christos este totodată și un legământ de a muri unul cu altul, și a muri unul pentru altul; cu alte cuvinte; de a ne pune viața pentru frați.

⁵⁵Apropiindu-ne de timpul cinei Domnului este cel mai bun timp pentru a ne examina pe noi înșine cu scopul de a vedea dacă avem inima într'o stare potrivită, împărtășindu-ne cu Domnului la bucuria sa de acum.

CINE SE POATE ÎMPĂRTĂȘI?

⁵⁶Unii vor fi dispuși după ce s'au examinat pe sine, să gândească că ei sunt nevrednici de a se împărtăși în aceasta Cină a Amintirii morții Domnului și astfel să se deie înapoi. Noi credem că aceasta concluziune este greșită. Cercetarea de sine a cuiva este cu scopul de al trimite la Domnul pentru a fi curățit și îndreptat de orice pată, încrețitură sau ceva de acest fel. Dacă noi am nedreptățit pe cineva sau i-am făcut rău trebuie să încercăm a îndrepta aceasta; dacă noi am greșit înaintea Domnului atunci înaintea lui să ne mărturisim greșala și să ne cerem iertare. Noi trebuie să cerem în credință, aducându-ne aminte de cuvintele Apostolului: „Dacă va fi păcătuit cineva, avem mijlocitor [apărător] la Tatăl, pe Isus Christos cel drept,” și, „dacă mărturisim păcatele noastre, el este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.” Din aceasta cauză, „să ne apropiem cu încredere de tronul darului, ca să luăm milă și să aflăm dar spre ajutor la timpul cuvenit.”—1 Ioan. 2:1, 2; 1:9; Evrei 4:16.

⁵⁷Toți aceia cari s'au consacrat deplin Domnului și cari credincioși caută să umble în calea strâmtă, pot să participeze. Toți aceștia să pot aștepta la încercări și strâm-

torări, și când acestea vin, pentru ei să nu fie spre descurajare ci spre mai multă bucurie, știind că aceste lucrează sau ne aduc anumite experiențe, iar experiențele ne pregătesc pentru răsplată. Toți acei cari au în lăuntru lor mărturia cuvântului și a spiritului sfânt și simt că ei sunt ai Domnului vor dori să se întrunească cu alții de aceeași credință și convingere ca să se împărtășească în dulcile amintiri a lucrurilor pe care Tatăl și Domnul nostru Isus le-a pregătit pentru noi.

⁵⁸Suntem poate urâți de lume, și de bună seamă vom fi dacă vom fi credincioși Domnului. În loc de a fi desperați din cauza aceasta, mai curând se ne bucurăm: „Nu vă minunați frații mei, dacă lumea vă urește.” Dacă noi suntem ai Domnului vom iubi pe frați și vom dori să ne întrunim cu ei spre a serba amintirea morții Fratelui nost cel mai bătrân și marea sa iubire arătată pentru noi. „Noi știm că am trecut dela moarte la viață, pentru că iubim pe frați.” (1 Ioan 3:12, 14) Prin aceasta putem noi cunoaște dacă suntem sau nu ai Domnului. Toți aceia care au spiritul lui Dumnezeu vor avea o mare dorință se participeze.

⁵⁹O dacă ar exista iubirea reciprocă între toți membrii Bisericii, acea iubire care se cade să existe în casa lui Dumnezeu; și dacă aceste fericite legături ar constrânge mai către oiață micile grupuri împrăștiate peste întreg globul pământului și să-și amintească de bunătatea fără de margini a lui Dumnezeu care ne-a dat pe iubitul său Fiu să ne răscumpere. Biserica Domnului ar trebui să fie cea mai apreciată dintre toate ființele universului, întrucât ea beneficiază de cele mai mari binecuvântări pe cari le-a acordat cuiva Dumnezeu. Lor, amintirea morții Domnului, trebuie să fie nu numai un timp de completă reexaminare a stării inimii lor, ci și un timp de hotărâri complete de a rămânea credincioși până la moarte în serviciul său, de a vesti împărăția sa și de a se pregăti pe sine pentru o parte în acea împărăție. Acuma este timpul potrivit de a privi înainte spre timpul, care e așa aproape, când cel credincios va bea din nou cu Domnul și Capul său vinul bucuriei și al veseliei de dincolo de vâl. Se apreciem acest fapt, iubiți frați și surori, și să ne apropiem cu îndrăsneală și mulțumită către Tatăl nostru ceresc care el ne-a învrednicit la favoare atât de mare.

INTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

Care este întâmplarea centrală în planul lui Dumnezeu? Ce se face de cunoscut prin ea? Prf. 1.

Ce l-a mișcat pe Isus să ne scape de moarte? Despre ce trebuie noi să ne amintim? Prf. 2-4.

Ce a fost ceea ce Isus a instituit sau stabilit? Care este data observării acestei amintiri? Prf. 5, 6.

De unde putem noi conoaște că amintirea aceasta este prețioasă? Prf. 7.

Cum a preumbrit Dumnezeu noua creațiune? Pe cine tipificau Faraon și servitorii săi? Și pe cine tipificau întâi născuții lui Israel? Prf. 8.

Pe cine trimise Dumnezeu ca să mântie pe Israel? Cum s'a făcut aceasta? Prf. 9, 10.

Cine este tipificat prin întâi născuții Egiptului și a israeliților? Prf. 11, 12.

Ce aranjament făcu Dumnezeu pentru mântuirea întâi născuților lui Israel în noaptea Paștelor? Prf. 13.

Ce a tipificat moartea întâi născuților din Egipt, așteptarea lui Faraon, și nimicirea egiptenilor în Marea Roșie? Prf. 14-16.

Care este învățătura mai importantă de aici? Prf. 17.

Pe cine reprezenta Mielul? Ce lucru minunat a făcut Dumnezeu întru dovedirea iubirii sale neogostă pentru lume? Prf. 18, 19.

Cauzat-a Tatălui ceresc moartea Fiului său vre-o durere de inimă? Prf. 20.

Ce garantează sângele Mieleului antitipic? Prf. 21.

De ce era Mielul fript? Și ce închipuia, aceasta? Prf. 22.

Ce reprezentau ierburile amare și pâinea nedospită și pentru ce? Prf. 23, 24.

Către ce întâmplare îndreptau Paștele? Și ce însemnează serbarea Amintirii? Prf. 25.

Ce dorință avea Isus cu privire la ucenicii săi despre această amintire? Prf. 26.

Care erau emblemele întrebuințate? Și ce reprezenta fiecare? Spune ceva despre potriveala grăului la această ilustrație? Prf. 27.

Ce însemnează a mânca? Și avea Isus nevoie să mănânce din pâinea aceasta? Prf. 28.

Ce a spus Isus că reprezintă pâinea? Cui se aplică întâi, și în ce scop? Prf. 29.

Ce reprezenta vinul? Și paharul? Prf. 30, 31.

Ce însemnează Scriptura aceasta care spune că Isus „și-a sursat la moarte”? Prf. 32, 33.

Putea Isus să moară îndată ca preț de răscumpărare? Și dacă da, atunci ce se alega de suferințele sale? Prf. 34.

Care era partea încoronătoare a paharului, și pentru ce? Prf. 35.

Care este planul Tatălui pentru Biserică? Paharul înseamnă același lucru pentru Biserică ca și pentru Domnul? Prf. 36.

Ce înseamnă paharul pentru ucenicii lui Isus? Prf. 37.

Pe ce teme este Creștinul îndreptat? Și ce rezultă din îndreptarea aceasta? Prf. 38.

Se cere fiecărui membru al Bisericii să sufere pentru dreptate? Prf. 39.

Care este dovada că cineva este ucenic? Care este scopul de căpetenie a suferinței? Prf. 40, 41.

Cum se arată cel mai înalt grad de iubire? Cum trebuie să socotim suferința? Prf. 42, 43.

Care este singura cale de a câștiga nemurirea? Prf. 44.

Este adevărat că noi participăm cu Isus în suferințele sale? Prf. 45, 46.

La ce conduce împărțirea din pahar? Prf. 47, 48.

Cum s'a referat Isus la deplinătatea bucuriei care va veni odată cu sfârșitul epocii suferințelor? Și am intrat noi în careva măsură în această bucurie? Prf. 49.

Cine sunt aceia care pot avea mare bucurie chiar și acuma? Prf. 50-52.

Este timpul acesta un timp însemnat de cercetare a aluatului din inimile noastre? Prf. 53-55.

Care este scopul examinării de sine al acelor care au spiritul sfânt? Prf. 56, 57.

Se cade să fim noi conturbați de ura care o arată lumea față de noi? Care este proba cea mai mare a legăturii noastre cu Domnul? Prf. 58, 59.

TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 5 MARTIE

„Vouă vi s'a dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor“.
Matei 13:11.

ESTE aproape peste puțința Creștinului de acuma pe pământ să-și deie deplin seama de adâncimea binecuvântărilor de care el are parte. El a ajuns la culmea experiențelor omenirii pe pământ. Privind înapoi asupra căii parcursă de omenire, ne aducem aminte că acum șase mii de ani Abel avu credință în făgăduințele lui Dumnezeu și i-a adus jertfă bineplăcută. Noe avu credință în Dumnezeu și într-o zi mai bună de binecuvântări pentru omenire, de aceea atunci când toată lumea era dedată numai la rele, Dumnezeu l-a trecut din lumea veche în cea nouă. Patru mii de ani înainte Dumnezeu făcu lui Abram o promisiune care i-a umplut inima cu bucurie și l-a făcut să-și părăsească țara și părinții și se plece într-o țară streină, nădăjduind în binecuvântările pe care le va primi el, copiii săi și toată omenirea. Promisiunea era: „In seminția ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului.“

Abraam muri. Iar promisiunea fu reînnoită lui Isaac, apoi lui Iacob, mai târziu celor 12 seminții, și mai pe urmă poporului, prin gura profeților, cari vorbeau ca trimișii lui Dumnezeu. Acești oameni dela Abel până la Ioan primiră favoruri; și ei au apreciat aceste favoruri, îndurând tot felul de greutăți pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu. Sf. Petru ne spune că acești oameni sfinți din vechime căutau cu stăruință se cunoască spiritul lui Mesia care spirit era în ei, prin care cercetau după acest mare mistier prin care Dumnezeu făgăduise binecuvântările. Toți aceștia au murit fără să cunoască însemnătatea acestui mistier.

A venit Isus, și trei ani și jumătate a învățat pe ucenicii săi. Apoi muri, iar la trei zile el a înviat din morți; și nimeni până la timpul acela, afară de Domnul, nu cunoștea ceva din acest mistier. Puțin timp înainte de plecarea sa el a spus ucenicilor săi cuvintele textului nostru: „Vouă vi s'a dat să cunoașteți tainele împărăției.“ La Rusalii această taină începu să li se descopere despre care Sf. Pavel mai târziu mărturisește: „Taina cea ascunsă de veacuri și din neamuri, iar acum fu descoperită sfinților săi, căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția mării tainei aceștia între neamuri, care este Christos între voi nădejdea mării.“—Coloseni 1:26, 27.

Așa dară vedem cum dela Abel până la Ioan acești credincioși au suferit tot felul de mizerii, dovedind credincioșia lor față de Dumnezeu, și nici unuia dintre ei nu i s'a îngăduit să cunoască taina. Acuma însă copilul consacrat a lui Dumnezeu pe pământ îi este îngăduit nu numai să cunoască mis-

tierul, ci dacă va fi credincios poate să facă și parte însuși din clasa acestui mistier, care va constitui familia regală în cer. Ce privilegiu e acesta! Niciodată înainte nu s'a dat vreunei creaturi ceva de acest fel.

E logic și natural ca cunoștința mai mare se aducă cu sine și răspundere mai mare. Deci, cunoașterea acestui mistier cere fiecăruia care s'a împărțit de ea să-și întrebuinteze facultățile sau puterile sale spre mărirea Aceluia care i-a dat acest privilegiu; iar mărirea aceasta se poate aduce prin aceea că ne supunem poruncilor sale. Porunca care se dă acum fiecărui Creștin este aceea că el trebuie să vestească împărăția: „S'a apropiat împărăția cerurilor.“ Porunca aceasta a dat-o Isus, spunând: „Și se va predica această evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.“—Matei 24:14.

Fericit este deci Creștinul în timpul de acuma cunoscând mistierele împărăției. Mult mai fericit va fi el în curând, ca membru din aceea împărăție; și fericiți sunt acei membri ai împărăției cari au privilegiul de a vesti lumii că a sosit și va începe încurând ași împraștia binecuvântările ei omenirii necăjite. De aceea, Creștinul este de trei ori fericit. Cu siguranță el poate spune către Domnul: „Tu ești cu mine.“ Tu ești Amicul meu, și „amicul iubește în tot timpul.“ Iubirea Domnului nostru, fericitul nostru Amic, s'a învederat totdeauna pentru noi și se va învedera celui credincios în toate veacurile viitoare.

TEXTUL PENTRU 12 MARTIE

„Cel ce iubește curățenia inimii... amicul aceluia Rege va fi.“—Proverbe 22:11.

CUVÂNTUL „amic“, întrebuintat în textul acesta, înseamnă o strânsă societate cu altul. Este expresia cea mai hotărâtă a iubirii unuia pentru altul. Exprimat prin alte cuvinte, amic înseamnă unul care „iubește.“

Oamenii au căutat în totdeauna favoarea regilor și a stăpânilor. Unii au făcut mari sacrificii pentru a ajunge la această favoare; iar când au câștigat-o rare ori a fost ea sinceră. Dar ca cineva să aibă de prieten adevărat și veșnic pe Regele regilor și Domnul domnilor, este favoare care nu poate fi exprimată prin cuvinte omenești. După cum arată cuvântul lui Dumnezeu, un prieten adevărat iubește în tot timpul. (Proverbe 17:17) Marele Rege, Christos, își va iubi prietenii săi cu o iubire veșnică. Deci mare trebuie să fie râvna aceluia cari vor să-și asigure această prietenie veșnică și textul nostru răspunde: „Cel ce iubește curățenia inimii și buze plăcute, amicul aceluia Rege va fi.“ Inima reprezintă locul afecțiunilor. Este partea ființei noastre dela care

pornesc acțiunile, și de aceea centrala motivelor, ca să-i zicem așa.

Când cineva devine creștin, el este invitat de către Domnul să-și devoteze iubirea sa lui. „Dă-mi fiule inima ta, și ochii tăi să ia seamă, la căile mele.” (Proverbe 23:26) Apostolul încă ne îndeamnă, zicând: „Gândeți la cele de sus.” (Coloseni 3:2) Urmașilor săi, Isus le spunea: „Dacă mă iubiți pe mine, veți păzi poruncile mele... Cine are poruncile mele și le păzește, acela este care mă iubește; iar cine mă iubește pe mine iubit va fi de către Tatăl meu, și eu mă voi arăta însumi lui.” (Ioan 14:15, 21) Iubirea noastră pentru Domnul trebuie să fie sinceră. Ea trebuie să fie neîmpărțită. Deci iubire pentru Dumnezeu să ne fie de fapt și din adevăr.—1 Ioan 3:16.

Iubirea noastră pentru Domnul nu numai este o condiție precedentă pentru a câștiga prietenia sa, ci iubirea trebuie să ne izvoară din inimă curată. Curată este aceea inimă care e liberă și curățită de orice viclenie și care este mișcată de motive sincere, îndemnată de dorința de a face bine la toți dar mai ales acelor cari sunt membri din familia Domnului. Aceia cari iubesc cu o inimă curată mai au și prețioasa promisiune de a vedea pe Prietenul lor și a fi totdeauna cu el și a vedea pe Dumnezeu. „Fericiti sunt cei curați cu inima, că ei vor vedea pe Dumnezeu.” (Matei 5:8) Cealaltă condiție pentru a ne asigura prietenia Regelui este și aceea: că cel care iubește trebuie să aibă buze plăcute. De pe buzele sale trebuie să cadă cuvinte de favoare, plăcute, nobile.

În ceasul de acuma al prezenței Regelui, cum am putea noi se talmăcim aceste cuvinte altfel decât să spunem că acela care sperează sau așteaptă prietenia Regelui trebuie să vorbească cuvinte cari privesc împărăția sa? Sf. Ioan întărește aceasta, spunând: „În aceasta este desăvârșită iubirea între noi, ca să avem îndrăzneală [libertate de exprimare și cuvinte plăcute] în ziua judecății.” (1 Ioan 4:17) Actualmente noi ne aflăm în ziua judecății; Domnul este în templul său, judecând pe poporul său și popoarele pământului. Marele Rege este de față. Deci ce se așteaptă dela unul care voește să câștige marea favoare de a avea pe Rege de amic veșnic? Răspunsul trebuie să fie acesta: cu buze de bucurie și inimă iubitoare el va onora pe Rege și se va folosi de toate ocaziunile să spuie altora noutățile bune despre împărăția sa, și că a sosit.

Creștinul care răspunde astăzi invitațiunei Regelui să intre în bucuria sa, și care cu o inimă bucuroasă vorbește lumii despre marele plan de mântuire, își dă seama și apreciază faptul că Regele este acum amicul său. El posedă mulțumirea inimei sale; dar adevărata mulțumire o va experiența

atunci când el se va trezi în asemănarea Regelui măririi și va fi binecuvântat cu privilegiul unei societăți personale cu acest mare Rege în veacurile ce au să vie. Aceasta este o amicie care nu se va sfârși niciodată. Nu numai că fiecare membru al Corpului lui Christos va fi un amic al Domnului, și va avea pe Rege de amic al său, ci fiecare membru va fi un adevărat, loial și devotat amic al fiecărui alt membru.

Watch Tower 1 Februarie 1924.

TEXTUL PENTRU 19 MARTIE

*„Bunăvoința Regelui. partea servului cuminte este.”
Proverbe 14:35.*

CUVÂNTUL „bunăvoință” înseamnă aprobare, cu bucurie și plăcere. El însemnează a te bucura de zimbetul și plăcerea celui care te aprobă. Însemnează a fi socotit cu considerație. După obiceiurile vechi regele își manifesta aprobarea celui care se arăta înaintea lui prin ridicarea mâinii către cel aprobat. (Estera 5:2) Textul de mai sus arată că Regele își va întinde bunăvoința sau favoarea sa către servul cuminte. Toți membrii lui Christos de dincoace de vâl recunosc prezența Regelui și îi doresc aprobarea. Condiția precedentă primirii acestei aprobări se arată prin textul acesta.

Cineva ar putea întreba că pentru ce să fie prospectivul membru al familiei regelui a fiilor, numit acuma serv? Nu suntem lăsați în îndoială în ce privește răspunsul potrivit al acestei întrebări. Apostolul Pavel, adresându-se către membrii casei fiilor, și în deosebi acelor care vor trăi pe pământ la timpul războiului final dintre reprezentanții Regelui și reprezentanții celui rău, și descriind armele pe care tot credinciosul trebuie să le poarte, zice: „Având încinse coapsele voastre cu adevărul.” Un alt obicei vechi care încă există în Orient [răsărit], este că servul poartă o încingătoare. Înainte de a începe o lucrare grea, se poate observa cum acești servitori își încing bine încingătoarele lor. Aceste obiceiuri vechi puteau fi în mintea scriitorilor biblici. Gândul este acesta: Tot membrul prospectiv al casei împărătești de fii trebuie să fie un serv al adevărului. Aceasta înseamnă că ei trebuie să iubească adevărul pentru că este adevăr, și trebuie să servească adevărului spre mărirea Domnului.

Din textul acesta se pare că niciunul nu ar putea aștepta ca Regele să-și întindă mâna sa spre dânsul fără numai în cazul dacă el este un servitor de bună voie al adevărului. Un servitor este unul care servește. Unul care numai primește dar nu servește altora nu se poate socoti ca serv. Ce ar putea dar învăța Creștinul din textul acesta, aplicându-l la timpul de acuma; ce învățătură s-ar putea trage care să se potrivească cu textul

anului acesta: „s'a apropiat împărăția cerurilor”? Poate vre-un Creștin să fie în îndoială că acest text ar avea altă tălmăcire? Tălmăcirea este aceasta: noi recunoaștem că marele Rege al regilor și Domnul domnilor este de față. El a încredințat membrilor de pe pământ interesele împărăției sale, în care se cuprinde și vestirea prezenței și a împărăției sale, precum și a binecuvântărilor cari vor urma tuturor. Aceștia știu că vestea trebuie să ajungă în urechile națiunilor de pe pământ ca o ultimă mărturie, și care trebuie dată înainte de sfârșitul final. De aceea niciunul nu poate aștepta aprobarea Domnului decât dacă devine un servitor al adevărului și proclamă vestea împărăției.

Dar cine este servul cuminte? Răspunsul este acesta: Acel serv care aude porunca Domnului său, se asigură despre voința lui, și o face cu bucurie. Spus aceasta în alte cuvinte, este aplicarea cunoștinței despre împărăție după regula dumnezească. Regele însuși spune servitorilor săi de acuma: „Vestea mea trebuie spusă națiunilor.” (Matei 24:14) Iarăși: „In aceasta este iubirea noastră desăvârșită, ca noi să avem îndrăzneală [curaj și să fim gata pentru a vorbi] în ziua judecării.” (1 Ioan 4:17) Un serv cuminte este acela care aude aceste porunci și le face cu bucurie. Și făcându-le astfel cu toată credințioșia și puterea sa, în timp ce el se apropie de ce în ce mai mult de Regele regilor și Domnul domnilor, poate să aștepte că acel puternic și iubit Stăpânitor să-și întindă spre el sceptrul său de aur și zimbetul iubirei sale. Ce privilegiu minunat este acesta! Ce inducere la iubire și acțiune pentru a vesti pe Rege și împărăția sa!

TEXTUL PENTRU 26 MARTIE

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu”.—Matei 6:33.

TEXTUL de față este luat din predica Domnului nostru de pe munte. Ea cuprinde instrucțiuni hotărâte pentru aceia cari sperează a fi membri în împărăția mesianică. Cuvântul „împărăție” înseamnă familia împărătească din cer. Cuvântul „împărăție” este sinonim cu noua creațiune. Noua creațiune este cea mai înaltă creațiune a lui Iehova, și prin urmare cea mai însemnată dintre toate. Domnul știa că urmașii săi vor fi ispitiți să-și întoarcă privirea spre lucrurile aparținătoare vieții lumesti și să lase ca aceste să le ocupe o bună parte din timpul și cugetul lor. El doria să-i asigure că de orice lucruri ar avea ei nevoie, ca creaturi noi în Christos, chiar și cele trebuincioase pentru fiecare zi, Părintele ceresc se va îngriji ca ei să le aibă acestea.

Cuvântul „mai întâi”, din textul acesta,

însemnează primul în importanță. Sumând cuvintele Domnului, noi am înțelege aceasta: voi care sperați să fiți în familia împărătească din cer aveți înaintea voastră cea mai înaltă speranță dintre toate creaturile lui Iehova. De aceea, ceea ce este mai de mare însemnătate pentru voi, și care ar trebui să ocupe locul dintâi în cugetele și faptele voastre, este Regele și împărăția. Dacă aceasta vă cere să vă jertfiți tot timpul vostru, influența, banii, puterile și prietenii pământesti, faceți aceasta. In loc de a vă devota timpul în primul rând pentru adunarea averilor, ușorinței și confortului, lăsați-le pe acestea se ocupe rândul al doilea. Intocmiți-vă mintea și afecțiunile în împărăția cerească; priveghiați de interesele acelei împărății; serviți interesele ei cu credincioșie și reprezentați-o în mod cum se cuvine; aveți credință în Dumnezeu că el va prevedea cu toate celelalte de care voi aveți nevoie.

Noi putem vedea cât de minunat se potrivesc cuvintele Domnului experiențelor creștinului de azi. Unii s'au consacrat Domnului, și se simțesc că ei și-au făcut prin aceasta toată datoria când au primit pe Domnul și adevărul său. Ei nu se simt sub nici o obligație de a face vre-un sacrificiu pentru trecerea vestei mai departe la alții. Ei își devotează partea mai mare, dacă nu tot timpul lor, influența și banii, pentru adunarea mai multor bani, însărcinându-se netrebucios cu grijele vieții, înlăturând din calea lor orice serviciu pentru Rege, lipsind de a căuta de interesele împărăției încredințate lor la consacrare.

Importanța acestei afaceri nu poate fi spusă prea mult. Dacă cineva s'a înscris cu Domnul și are înaintea sa speranța de a fi din clasa împărăției, atunci toate alte lucruri să fie coordonate și rânduite în acest scop. Dacă se ridică vre-o întrebare că el să facă aceasta sau aceea, la aceasta el poate răspunde prin o altă întrebare: urmărind aceste două căi pe care voi înainta eu mai repede spre împărăție? Instrucțiunile Domnului nostru pentru noi sunt foarte clare, așa că nici un copil consacrat a lui Dumnezeu, din timpul acesta, știind că Regele este de față și și-a luat puterea sa mare se domnească, nu poate găsi motive drepte sau scuze pentru lipsa sa de a se angaja în serviciul Domnului său pe cât împrejurările îi permit să facă aceasta. Aceasta înseamnă că el va căuta ocaziuni de a servi cu adevărul altora păstrându-și astfel mintea și inima ocupate în lucrurile ce aparțin împărăției, privind înainte spre ziua fericită când el va intra biruitor în mărirea casei Domnului, unde el va avea parte de bucurii și plăceri nesfârșite.

Watch Tower 15 Februarie 1924.

LOIALITATEA

„*Fi credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții*“.—Apocalips 2:10.

LOIALITATEA sau buna credință a unui soldat este încercată la vreme de restriște. Nu atunci când trăește bine în lagăr este devotamentul său pus la încercare, ci atunci când sună cornul și se pornește la luptă. Gândul de a ceda inamicului ar scădea numai zelul și puterea sa, și dacă acest gând ar persista ar putea deveni chiar periculos. De aceea el nu îngăduie nici unei influențe seducătoare să-l depărteze de la ținta sa. El luptă mai departe spre biruință. Sf. Pavel se folosi de viața și încercările unui soldat spre a ilustra calea unui creștin.—2 Timotei 2:3, 4; 1 Corinteni 16:13.

DEFINIȚIA BUNEI CREDINȚE

²Buna credință ar putea fi definită ca o fidelitate constantă față de un superior și cauza sa. Cuvântul însuși fu născocit pe vremea sistemului feudal. Vasalul jura credință stăpânului său, obligându-se de a servi și de a lupta în luptele stăpânului său contra dușmanilor înconjurători sau contra altor șefi feudali. Dacă în îndeplinirea datoriei sale, vasalul se dovedea a fi credincios jurământului său, atunci era un vasal fidel. Astfel oamenii de lume prin fapte meritorii, dovedeau devotament fidel unei cauze egoiste. Oamenii cinstiți prețuesc buna credință mai presus de orice altă calitate.

³Gândul sincerității acesteia abundă în textele Sf. Scripturi. Nici o creatură de rea credință n'a găsit vreodată aprobarea Domnului. Domnul nostru Isus Christos, descriind lupta sfinților în contra lui Satan, inamicul comun, spune: „Iată diavolul are să arunce dintre voi în închisoare ca să fiți ispitiți, și veți avea strâmtorare zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsul 2:10) Apoi Domnul, referindu-se la slujba creștinului, spuse: „Dar cine a răbdat până în sfârșit, acesta se va mântui.” (Matei 24:13) Numai aceia care suferă până la sfârșit vor fi mântuiți.

⁴Membrii creațiunei noi sunt desemnați ca „slujitori ai lui Christos și îngrijitori ai tainelor lui Dumnezeu.” Noi avem privilegiul de a servi celui Preaînalt, de a proclama mesagiul său și de a răspândi lauda sa în această vreme de întunec. Apostolul adaugă: „Așa dar fiecare să ne socotească ca slujitori ai lui Christos și îngrijitori ai tainelor lui Dumnezeu. Astfel fiind se cere în cele din urmă de la îngrijitori, ca fiecare să fie găsit credincios.” (1 Corinteni 4:1, 2) Un îngrijitor nimerit nu este acela care este credincios un timp și apoi obosește și dă înapoi. El este acela care posedă aceea fidelitate care îndură până la moarte. Sf. Pavel, el însuși un fidel și sincer soldat al crucei până la sfârșit, dovedi buna sa credință când spu-

se: „Luptă bună m'am luptat, drumul l-am făcut, credința am păzit.”—2 Timotei 4:7.

⁵De la început trebuie să facem o distincție clară între termenul loialitate [bună-credință] și credință, care este o parte a loialității. Bună-credință, sau loialitatea este un fel de credință, dar aceasta nu e găsită într'un individ, care mai târziu renunță la luptă. Este această credință care declară: „Chiar se mă omoare și tot voi apăra cărările mele înaintea lui.”—Iov. 13:15.

⁶Avem dovezi covârșitoare că ne aflăm acum, la sfârșitul tuturor lucrurilor aparținând vechei ordine; și totuși sunt mulți cari pierd credința, chiar în dovezile puternice ale timpului, după cum prevăzuse Sf. Pavel că va fi: „Spiritul însă spune lămurit că în timpurile din urmă unii să vor îndepărta de la credință, îndreptând luarea aminte la spirite amăgitoare și învățături de demoni.” (1 Timotei 4:1) Ne putem oare îndoi că se poate ca credința să slăbească iar câteodată se moară de tot, când vorbește de unii din epoca sa, „având osândă fiindcă au desființat încredințarea cea dintâiu. Dar în același timp [sunt] și fără plăcere de lucru, învațată umilând din casă în casă, dar nu numai fără plăcere de lucru, ci sunt și limbute și sunt sîrguitoare în lucruri fără de folos, vorbind cele ce nu se cade... Pentru că acum unele slav abătul după Satana.”—1 Timotei 5:12-15.

⁷Loialitatea depinde de la credință, și este rezultatul aplicării perzistente a voinței Domnului privitor la noi. Credința este o apreciere intelectuală și o aplicare practică a scopului și voinței lui Dumnezeu. Vedem deci că, spre a avea credință într'un individ sau încredere în scopurile sale, este necesar să cunoaștem ceva despre caracterul său și despre ceea ce a făcut deja în trecut. Apostolul spune: „Deci credința [în planul și scopurile lui Dumnezeu] vine din cele auzite iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu.” (Romani 10:17) Pe când câștigarea de cunoștință este pașul inițial, totuși, afară de cazul când această cunoștință este aplicată conform planului divin având efect asupra conduitei noastre zilnice, ea lipsește de a da roadele credinței. Unul își manifestă aprecierea sa despre Domnul atunci când se consacră pe deplin și necondiționat voinței lui Dumnezeu. Atribuindu-se cuiva meritul lui Christos, și deci îndreptățit și conceput de spiritul Domnului, are o situație în fața Tatălui fiind capabil de a înțelege Cuvântul adevărului ca niciodată mai înainte. Dacă continuă a aplica cum se cuvine aceste cunoștințe cari sunt rezultatul unui studiu inteligent al Cuvântului Domnului, el câștigă tărie de caracter, iar rezultatul este o fidelitate neclintită față de Domnul.

PILDE DESPRE FIII CREDINCIOȘI

⁸Domnul nostru Isus Christos a dovedit un înalt spirit de fidelitate. După ce postise 40 de zile și 40 de nopți. Satan se hotărî să-l ademenească prin dorința de hrană a trupului său. Isus însă întâlnește această ispită arătând pe Tatăl său care se îngrijește de hrana sa. Când adversarul vru să-l îndemne să sară de pe coroana templului, Isus îl întâmpină cu aceste cuvinte: „Nu ispiți pe Domnul Dumnezeu tău.”—Matei 4:7.

⁹După aceste ispite Isus continuă și stăruie în buna sa credință față de Tatăl. El pleacă la Nazaret și începe să expuie părți din Isaia 61. Deși în această împrejurare viața sa este amenințată, totuși nu există cea mai mică indicație de descurajare. Necăntat în voința sa, el înaintează în Galilea, care fu în întineric și unde el își răspândește lumina sa. Chiar după ce Ioan Botezătorul fu închis, stă scris despre dânsul: „Pocăți-vă, căci s'a apropiat împărăția cerurilor.” (Matei 4:17) Timp de trei ani discursurile și predicile sale vestesc împărăția lui Dumnezeu. Apoi, când cade noaptea asupra misiunii sale, un emisar al lui Satan vrea să-l oprească de a înainta; el este sfătuit să nu meargă la Ierusalim. Neținând seamă însă de nimic altceva decât de voea Tatălui său, el se îndreaptă spre acest oraș spre a da mărturie finală. Ajungând la Ierusalim, el celebrează Pasca cu acenți în comemorarea liberării israeliților din Egipt, și apoi descrie propria sa moarte și participarea tovarășilor săi în ea. Deodată însă, Isus e trădat și adus în fața lui Caiafa, printre strigătele batjocoritoare ale populației furioase. El este batjocorit și i se cere viața. Dar o, ce mărturie! I se dă încă o ocazie de a susține în fața lui Pilat prestigiul său împărătesc; el însă nesocotește întrebarea lor. El este martorul adevărat. Sentința finală e pronunțată, și el este crucificat. Prin toate suferințele el rămâne credincios; fidel până la moarte, credincios din tot sufletul său.

¹⁰Isus Christos a avut mulți urmași fideli în tot timpul vârstei Evangheliei. Un număr mare dintre aceștia și-au însușit lor numele Domnului, devenind apoi necredincioși în mărturia lor pentru Domnul, pentru adevăr, și neținând seama de planurile și sfaturile lui Dumnezeu. Este însă pilda celor credincioși care ne ajută pe noi în calea noastră. Oare inima adevărului creștin nu palpită când citește despre fidelitatea lui Ștefan, care cu atitudine veselă, socotește ca o bucurie că-și poate oferi viața ca o dovadă a credinței sale? El dovedi fidelitatea și sinceri-

tatea sa, atât prin moarte cât și prin viața sa devotată.

¹¹Apostolul Pavel este bătut cu pietre, apoi cu bice, și pe urmă suferă spargere de vas; totuși prin toate împrejurările acestea el rămâne fidel și credincios Căpitanului său. El încă luptă cu fidelitate în armata Domnului până ajunge asigurat despre câștigarea biruinței.—Fapte 14:19; 16:19-24; 27:39-44; 2 Timotei 4:7.

¹²Scumpul nostru frate Russell a reprezentat pe Domnul în chip credincios prin neazuri și furtună, lăsând exemplul unui creștin victorios. Acei cari acum se străduiesc să-și conformeze eforturile cu planurile Domnului și cari poartă mărturia prezenței împăratului glorios, dacă persistă, sunt asigurați de biruință. Este încercarea credinței sub adversitate care determină gradul de credință în Domnul.

SCOPUL PENTRU CARE
CREDINȚA FU ÎNCERCATĂ

¹³Tatăl cereșc avu un scop definit, îngăduind Fiului său iubit să-și demonstreze credincioșia sa prin împrejurări împotrivoitoare, pe când el se afla aci pe pământ. Suferința nu era necesară pentru a plăti prețul răscumpărării; căci Isus pregătise mijloacele la Iordan, și chiar și dacă el ar fi murit imediat după consacrarea sa, el totuși era un pret de răscumpărare pentru Adam. Dumnezeu nu spusese că moartea și suferința au fost pedepse ale neascultării lui Adam, ci numai moartea.

¹⁴Dumnezeu desemnase însă o situație înaltă pentru Fiul său, prin care acesta să-l slujească pe viitor în chip special, cu o putere și situație mai înaltă decât avu până acum. Spre a putea fi îndreptățit la această misiune, ascultarea sa a trebuit să rămâie dincolo de orice îndoială; el a trebuit să-și demonstreze fidelitatea sub cele mai aspre adversități, astfel ca alți oameni, lucrând în viitor sub Isus Christos, să poată avea încredere deplină în Căpitanul lor, care era socotit demn de către Tatăl. Referitor la Isus, stă scris: „Ci se goli pe sine însuși luând formă de rob, în asemănare de oameni arătându-se și în înfățișare alfat fiind ca om. De aceea și Dumnezeu l-a înălțat foarte sus și i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume, ca în numele lui Isus să se plece orice genunchiu al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească spre mărirea lui Dumnezeu Tatăl că Domn este Isus Christos.”—Filipeni 2:7-11.

(CONTINUAREA ÎN NUMĂRUL VIITOR)